

Непознатъ прашенъ друмникъ е дошелъ зарадъ него — и тя всичко разбра. Въ безмълвна скърбъ стоимъ, невластни и дума да откършимъ отъ уста.

Тихи ридания тихо се открехватъ отъ наболѣли гърди и отлитатъ прѣзъ отворения прозорецъ — надъ свѣта. А отъ стѣната той се усмихва прѣзъ своя портретъ и сѣкашъ ни дума:

„Нима не съмъ при васъ?“

Отдалеко поглеждатъ бѣлитъ планини.

*

Въ стаята е тихо. . . Шумътъ на стария градъ — долу — въ подножието на планината — достига тука — до върха — като леко трептение на пеперудени крила.

Отъ срѣщната етажерка поглеждатъ Кардучи и Д'Анунцио.

На масичката — въ кѣта — сж неговитъ ржкописи — сѣкашъ той ги е докосвалъ прѣди минута и ей сега пакъ ще дойде да наведе чело надъ тѣхъ.

Вечерѣе.

Синитъ води на „Lago di Como“ блѣнуватъ на щастието си сънътъ.

Бѣлитъ планини сж загърнати въ виолетовъ вуаль. . .

Обръщамъ взоръ къмъ верандата. Той седи тамъ — на своето кресло — на върха на планината — съ погледъ възрянъ въ далнинитъ . . .

„И както пжтника по тъмни стръмнини
„възйетъ на върхъ високъ, оглежда тамъ отгоре
„подъ себе си далечъ разгърнати простори
„и вижда кривите пжтеки, запхтянъ

